

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН

АВТОГОЛ

Превод от руски: Е. Василев, 19

chitanka.info

— Господа — каза президентът на фирмата „Роботът — приятел на човека“, — в последно време изоставаме с рекламата. Трябва да измислим нещо по-интересно от нашите конкуренти, иначе ще фалираме...

Помощниците му се размърдаха.

Пръв думата взе главният рекламен отговорник — неговото служебно положение го задължаваше винаги да бъде пълен с гениални идеи:

— Предлагам... предлагам следващата „мис Европа“ да се омъжи за... за един от нашите роботи...

— Хм — каза президентът.

Специалният рекламен отговорник веднага долови, че шефът му се съмнява в ползата от подобна „сватба“, и злорадо се усмихна.

— Всъщност ще се досетят, че това е номер. Пък и момичето едва ли ще се съгласи...

— За един милион долара всяко момиче ще се венчае дори за... ютия... — опита да се защити главният рекламен отговорник.

— Много е банално — заговори след кратко мълчание президентът. — Няма сол, няма нерв. Нужно ни е нещо друго, което да завладее обществото. За сватбата на робота с красавицата ще пошумят няколко седмици и после ще я забравят. Моля, предлагайте!

В кабинета настъпи тягостна тишина. „Едно на нула за мен“ — ухили се удовлетворен специалният рекламен отговорник. И напрегна мисълта си. Моментът е подходящ да се издигне в очите на началството. За беда нищо не му идваше в главата.

Ала внезапно...

Специалният рекламен отговорник вдъхновено се изпъчи.

— Господа! — с потреперващ глас възклика той. — Чии имена произнасят с трепет децата и възрастните? На великите писатели? Не. На учените? Не. На лекарите и педагогите? Не, не и пак не. На всеки човек, запознат с творчеството на Айнщайн и Хемингуей, се падат по десет души, които и на сън могат да назоват най-добрите футболисти в страната. Моята идея е проста. Ще създадем робот-вратар, външно приличен на човек. Той ще бъде непобедим. Щом се прочуе, ще съобщим, че го е направила нашата фирма. И тогава производството ни лесно ще намери пазар.

— Хм! — каза президентът.

Главният рекламен отговорник скръцна със зъби от завист:

— Но представяте ли си — извика той, обръщайки се за поддръжка към главния технолог, — представяте ли си каква невероятна програма трябва да възложим на този робот, за да не буди съмнение?...

— Наистина сложна задача — подкрепи го главният технолог.

— Напротив — бодро възрази специалният рекламен отговорник. — За един такъв вратар не трябват много ум и душевна изтънченост. Достатъчно е да изпълнява някои обикновени човешки функции, да хваща топката и да прави ефекти за телевизията. Впрочем, може и без последното.

— Разбира се, че може — потвърди главният технолог.

— Дори е нужно! — отсече президентът.

Кариерата на вратаря Джон Смит беше ослепителна, както изгревът на слънцето. През пролетта той постъпи в треторазрядния футболен отбор „Белият лебед“, а към края на годината „Белият лебед“ беше вече първенец на страната. Може би играчите му започнаха да ритат по-добре топката? Не. Те не се отбраняваха, а просто се тълпяха пред противниковата врата в очакване на благоприятен момент, за да вкарат гол. Знаеха, че не рискуват нищо. И да искаха, не можеха да загубят. Новият вратар хващаше всички топки, решително всички — от дузпи, от наказателни удари. Ето защо „Белият лебед“ или побеждаваше, или завършваше наравно.

Запалянковците беснееха. Снимките на Джон Смит не слизаха от страниците на вестниците. Само за един месец името му бе споменато 7101 пъти по телевизията. В началото на декември бяха продадени 9712000 картички с образа на Джон Смит и почти толкова значки. Шушукането на недоброжелателите, щедро заплатени от господарите на другите отбори, замълкна завинаги, удавено в потока на протестиращите писма. Всеки ден Джон Смит получаваше по седемдесет писма от разни момчета, които се кълняха, че ще им бъде за пример.

Освен това се изясни, че Джон Смит е обикновен момък с обаятелна усмивка и богат запас от остроумни шеги. С тези си качества той завоюва сърцата на още няколко милиона души.

Наближаваха състезанията за световно първенство. Националният отбор, в чийто състав естествено беше включен и Джон

Смит, нито веднъж не бе достигнал до полуфинала. Но сега... Сега в неговите редове играеше „чудото на века“ — непобедимият Джон Смит. Треньорите на прославените чуждестранни отбори, предварително бледнейки от страх, се опитваха да разработят нов тактики и стратегии, като например „Всички срещу един“ или „Всички в защита“. А пресата гърмеше. Залаганията за Джон Смит надхвърлиха двеста милиона долара. Автографите му се продаваха скъпо и прескъпо.

И ето настъпи решителният час. Най-добрият нападател на планетата отправи тринадесет бомбени удара към вратата на Джон Смит. И тринадесет пъти Джон Смит улови топката, приветливо усмихнат. Битката между знаменитите съперници се наблюдаваше във всички страни. Търговията с лекарства против сърдечен удар донесе такива огромни печалби, че благодарните аптекари изсякоха в чест на Джон Смит златен медал.

Отборът на „Белият лебед“ спечели с едно на нула.

Вечерта почти всеки разговор започващ с името на Джон Смит.

Следващият противник на „Белият лебед“ прояви позорно малодушие: играчите като стадо се струпаха пред своята врата, надявайки се да постигнат равен резултат. Разбира се, в бълсканицата те сами си вкараха два гола. И естествено не се завърнаха в родината си, защото там ги чакаха с гнили ананаси тълпи разярени запалнянковци.

В третия мач Джон Смит едва не стана жертва на подло нападение. Подкупен (както после се разкри) за триста и петдесет хиляди долара, един от играчите на Близанция го ритна свирепо в колянната чашка, но Джон Смит не изохка, а се усмихна (конструкторите го бяха създали извънредно здрав).

Отборът на Джон Смит стана световен шампион.

— Време е да разкрием картите си — каза президентът на фирмата „Работът — приятел на човека“, радостно потривайки ръце.
— Нашето „ момче“ вече е на върха на славата си.

Специалният рекламен отговорник скромно сияеше.

— Според мен трябва да изчакаме — обади главният психолог, който току-що бе се завърнал след дълго боледуване.

Президентът се намръщи:

— Казахте ли нещо?

— Да, казах. Не искам да ни смелят на кайма.

Президентът се обърка. Главният рекламен отговорник, все още неразбирайки какво става, въздъхна поободрен, а главният технолог мрачно произнесе:

— Възможно е!

— Моля да ми... обясните... — измънка най-сетне специалният рекламен агент.

Главният технолог стана и включи телевизора:

— Гледайте!

В стаята изведнъж нахлу ревът на публиката от стадиона: „Джон Смит! Джон Смит! Джон Смит!!!“ Върху екрана се виждаха възторжени лица. „Ето го, ето го! — викаше прегракнал телевизионни коментатор. — Ето го великият, най-великият, нашият гений! Чувате как трибуните го приветствуват: Да живее...“

— Надявам се, че всичко ви е ясно — главни психолог изключи звука. — Той е кумир! В сравнение с него ние сме нищожества. Да поsegнем авторитета му, значи да осърбим милиони хора, да ги настроим против себе си, да рискуваме живота си. И най-важното: Джон донесе победа за националния отбор. Смятам, че сте патриоти, господа!

Президентът на фирмата безсилно се строполи в креслото.

А от екрана се усмихваше Джон Смит.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 43/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.